

A man and a woman are shown in a romantic pose under a black umbrella. The man, on the left, has a beard and is wearing a black tuxedo jacket over a white shirt and a black bow tie. He is holding the umbrella's handle. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a black sleeveless dress with a long, gold chain necklace. She has her arm around the man's shoulder. The background is dark with some blurred lights.

H HARLEQUIN®

King

Maureen Child

Las Vegase
ahvatlused

Originaali tiitel:
Maureen Child
Tempt Me in Vegas
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektoori lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Maureen Child
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06363719
ISBN 978-9949-82-420-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Hea lugeja!

Ma armastan Las Vegast. Noh, nüüd ma siis lõpuks tunnistasin seda. Ma armastan neoontulesid, kasiinosid, kauneid hotelle ja kuuma kõrbetuult, mis näib alati linnas puhuvat. Päeval võib Vegas olla ilmetu, just nagu iga teine linn maailmas.

Aga öösel lööb Las Vegas särama. See lahvatab elektrilisele elule ja purustab viimsegi varju ereda valguse ja värviga.

Nii ma siis seadsingi selle raamatu tegevuspaiga ühte oma lemmikkohta. Lõbus ja seksikas romaan „Las Vegase ahvatlused“ räägib sellest, mis võib juhtuda, kui soovid täituvad.

Cooper Hayes on hotelliketi omanik ja tegevjuht ning talle kuuluvad hotellid kõikjal maailmas. Kui Cooperi partner sureb, eeldab ta, et firma jääb täielikult temale. Siis saab ta aga teada, et tema partneril on tütar, kellest mitte keegi – kaasa arvatud tütar ise – midagi ei tea.

Terri Ferguson lapsendati otse sünnitusmajast ja oma bioloogilistest vanematest, kellega ta kunagi ei kohtunud, ei teadnud ta mitte midagi. Kui tema bioloogiline isa ühel päeval sureb, nimetab ta testamendis pärijaks tema. Terri tavaline üksluine Utah's, Ogdenis kulgenud elu muutub igaveseks.

Kui Cooper ja Terri Vegases kohtuvad, põrkuvad need kaks täiesti vastandlikku inimest peaaegu silmapilk. Cooper tahab Terri aktsiaid ära osta, aga Terri ei lähe kuhugi.

Ma loodan väga, et naudite seda raamatut sama palju, kui nauditav oli minul seda kirjutada. Palun tulge ja öelge mulle Facebookis tere ja kui see raamat teile meeldib, siis olen väga tänulik, kui jätate selle kohta arvustuse Good-readsi või Amazoni.

Mõnusat lugemist!

Järgmise korrani,

Maureen Child

Mu nõole
Terri Hineline'ile, kes on tugev naine,
hea sõber ja oskab alati naeratada ka siis,
kui asjalood on halvad.
Ma armastan sind.

Üks

„See pole mingi neetud seebiooper. See on päris elu.“ Cooper Hayes rammis mõlemad käed püksitaskuisesse ja saatis enda vastas olevale mehele puuriva pilgu. „Kuidas, kurat, see juhtuda sai? Salajased pärijad ei ilmu lihtsalt niimoodi testamendi ettelugemise ajal välja.“

„Ainus, mis *välja ilmus*, oli selle naise nimi,“ tuletas Dave Carey talle meelde.

Tõsi küll, aga selles polnud midagi lohutavat. Cooper põrnitses teist meest pikalt. Dave oli olnud tema parim sõber ja usaldusisik ülikooliajast peale. Ta oli alati mõistlik, loogiline ja nii rahulik, et see ajas vahel lausa närvi. Nagu näiteks praegu.

„Sellest ju piisab. Eks ole? *Ta* on olemas. Tal on nimi. Ja nüüd paistab,“ lisas Cooper mõrult, „et talle kuulub pool minu firmast. Tagatipuks ei tea me temast mitte midagi.“

Siin oma StarFire'i hotelli kahekümnenda korruse kabinetis sai Cooper oma raevu välja elada. Juhtkonna ja firma juristide meeskonna ees oli ta pidanud Jacob Evansi testamendi lugemise ajal üllatuse ja viha vaka all hoidma.

Tavaliselt aitas see suurte akende, pehme vaiba ja luksusliku mööbliga tuba Cooperil keskenduda. Need tuletasid talle meelde, kui kaugele oli firma tema juhtimisel jõudnud. Enamasti mõjusid talle sama hästi seinu kaunistavad maalid, mis kujutasid kuulsaid Hayes'i hotelle. Tema isa ja Jacob olid selle firma loonud, kuid nii edukaks kui praegu, oli teinud selle firma Cooper.

Aga praegu ei suutnud Cooper leida lohutust oma firmast ega elust, mille vundamenti olid korruga löödud mõrad.

Juhtunu ei mahtunud Cooperile ikka veel pähe. Põrgu-värk, tal oli peaaegu kogu elu ette ära plaanitud. Hayes Corporation oli olnud tema sünniõigus. Ta oli firma ülevõtmise nimel aastaid õppinud ja tõik, et Hayes'i hotelle peeti luksuse võrdkujuks, oli peaaegu ainuisikuliselt Cooperi kätetöö.

Maailmas oli küll kokku viis Hayes'i hotelli, kuid nende peakorter asus Las Vegases, Cooperi hotellide lipulaevas StarFire'is. Hoones oli aastate jooksul tehtud kapitaalremont, kuid hotell võttis kuulsa Vegas Stripi ääres enda alla endiselt kenakese maalapi ja säras öösiti sama eredalt kui tähed, mille järgi see oli nime saanud.

Pärast Trevori surma oli Cooper isa koha üle võtnud ja Jacobiga koostööd teinud. Et Jacobil polnud perekonda, oli iseenesestmõistetav, et pärast tema surma jääb kogu firma Cooperile, keda oli kasvatatud saama kuningaks.

Aga asi polnud nõnda läinud.

Cooper vaatas uuesti Dave'i, kes oli nüüd tema juhi-abi. Suviti olid nad Dave'iga koos firmas töötanud, käinud internina erinevates osakondades ja õppinud nii palju, kui said. Kui Cooper siis firma isalt üle võttis, tuli Dave temaga kaasa. Cooper ei kujutanud ettegi, et võiks teha seda tööd Dave'ita. Inimene, keda saad usaldada, on hindamatu väärtus.

Dave istus lillakaspruunis nahast külalistugitoolis Cooperi mahagonist laua ees. Tal oli seljas must ülikond ja ees jõuline punane lips. Dave'i pruunid juuksed olid lühikeses soengus ja tumepruunid silmad mõtlikud. „*Praegu* ei tea

me suurt midagi. Aga paari tunni pärast oleme juba targemad. Ma panin sellega tegelema meie parimad mehed.“

„Olgu,“ pomises Cooper mornilt, kui kärsitus tema südant kriipis. „Jacobil oli tütar. Tütar, kellest keegi midagi ei teadnud. See kõlab ikka nagu halva filmi stsenaarium.“ Uskumatu. Tuli välja, et Jacobil *oli* ikkagi perekond. Tütar, keda ta polnud kunagi näinud. Laps, kelle Jacob ja tüdruku ema olid ligi kolmkümmend aastat tagasi lapsendamiseks andnud. Ja Jacob oli oodanud selle neetud uudisega *surmani*.

Cooper kammis sõrmedega läbi musta värvi juuste ja vangutas pead. „Jacob oleks võinud mulle ikka seda mainida.“

„Vahest plaaniski ta seda teha,“ pakkus Dave, kuid Cooper vaigistas ta terava pilguga.

„Ma olen tundnud teda kogu oma neetud elu,“ tuletas Cooper sõbrale meelde. „Jacob ei leidnud viimase kolmekümne aasta jooksul viit minutit ütlemaks: „Kuule, kas ma olen sulle maininud, et mul on tütar?““

„Kui sa ootad, et ma annan sellele kõigele mingi loogilise selgituse,“ ütles Dave elegantselt käsi tõstes, „saad sa küll kaua oodata. Ma ei tea, miks ta sellest sulle kunagi ei rääkinud. Aga ma olen kindel, et Jacob ei arvanud, et leiab oma otsa golfikäruõnnetuses.“

Tõsi. Kui see golfikäru poleks veerema hakanud, poleks Jacob oma kuradi kaela murdnud ja – *see poleks midagi muutnud*. Jacob oli olnud kaheksakümmend aastat vana. Ükskord oleks see kõik ikka juhtunud.

„Ta andis tüdruku lapsendamiseks, eiras tema olemasolu aastaid ja jättis siis talle pool firmat?“ Cooper

tõmbas sügavalt hinge ja lootis asjata, et see teda rahustab. „Missugune inimene teeb midagi niisugust?“

Dave ei vastanud, sest tal polnud midagi vastata. Praegu olid Cooperil ainult küsimused. Kes on see naine? Mida ta ütleb, kui saab teada, et on pärijanna? Kas ta kavatses hakata tegema Cooperile ettekirjutusi, kuidas äri juhtida? See ehmatas Cooperi kangeks. See naine ei hakka mingil juhul oma nina firma asjadesse toppima; ükskõik, kes ta selline oli.

„Okei,“ ütles ta ja noogutas endamisi, kui tema mõtted hakkasid kaju võtma. „Ma tahan täna õhtuks teada saada kõike, mida...“ Cooper katkestas lause ja langes pilgu Jacobi testamendi koopiale oma laual, „Terri Fergusoni kohta välja uurida õnnestub. Seda, kus ta koolis käis, millega ta tegeleb, keda tunneb. Kurat, ma tahan teada, mida ta hommikueineks sööb.“

Kui mul tuleb temaga rinda pistma hakata, siis tahan minna sellesse võitlusse hambuni relvastatuna.“

„Selge pilt.“ Dave tõusis ja pööras end näoga ukse poole. „Võib-olla meil veab. Võib-olla ei taha ta sellest kõigest midagi.“

Cooper oleks naernud, kui ta poleks olnud nii vihane. „Nagu see oleks vähegi tõenäoline. Inimesed loobuvad ju iga päev miljarditest dollaritest.“

Dave noogutas ja vastas: „Nojah.“

„Ei, sellest ta juba ei loobu,“ jätkas Cooper rohkem iseendale kui sõbrale. „Aga pärapõrgust tulnuna ei hakka ta firma asju ajama. Mul on ükskõik, kes ta on. Vahest peaksime püüdma teda veenda, et ta võtaks raha ja tõmbaks uttu.“

„Proovida võib,“ arvas Dave. „Ma ütlen meestele, et nad uurimistööga kiirustaksid.“

„Väga hea.“

Kui sõber oli lahkunud, pööras Cooper end näoga klaasseina poole. Ta vaatas alla ligi kolmekümne korruse kaugusel asuvale Las Vegas Boulevardile, mida tunti paremini kärarikka Vegas Stripina, ja lasi mõtetel lennata. Ta oli selles hotellis üles kasvanud ja elas ikka veel ühes kahekümne viienda korruse omanikusviidis. Cooper tundis selle linna kõiki nurgataguseid ja armastas rahahimulist Las Vegast kogu südamest.

Turistid jalutasid tänaval, lootus südames ja rahakott pungil. Nad mängisid masinate ja laudade taga ning bingosalongides. Nad kõik mõtlesid, et lähevad koju rikkana.

Miks peaks Jacobi ootamatult välja ilmunud tütar olema teistsugune?

Cooperi pilk liikus üle hotellide, mis ümbritsesid tema oma, ja ta pani juba mitmendat korda tähele, et päevavalguses polnud Vegas pooltki nii maagiline kui öösel särades. Päeval oli linn unehõlmas, kuid pimeduse saabudes hakkas see elust pulbitsema.

Cooper pööras end laua poole tagasi, tuletades endale meelde, et on olnud Vegase ajaloo osa mitukümmend aastat. Ta oli võtnud isa pärandi ja laiendanud seda üle kogu maailma. Cooper oli jätnud oma jälje raske töö, otsusekindluse ja väga täpse visiooniga.

Ta ei kavatsenuki lasta mingil sissetungijal kõike tuksi keerata.

„Kuidas, palun?“ Terri Ferguson raputas pead ja oleks tahtnud end näpistada, veendumaks, et see pole uni. Aga pangatöötajate puhkeruumis ringi vaadates taipas ta, et see kõik oli liigagi ehtne. Alles viisteist minutit tagasi oli ta istunud tellerilaua taga ja aidanud proua Francisel raha hoiuarvele panna. Nüüd istus ta siin väga ähmi täis moega juristi vastas ja kuulas lugu, mis näis talle muinasjutuna. Ja selle muinasjutu peategelane paistis olevat *tema*.

„Kas te räägiksite, palun, veel üks kord mulle kõik otsast peale ära?“

Jurist Maxwell Seaton ohkas. „Preili Ferguson, ma olen seda teile juba kaks korda selgitanud. Kui mitu korda pean ma seda veel tegema?“

Terri kuulis vana mehe toonis tülipimust ega saanud seda talle lõpuni pahaks panna. Aga tule taevas appil Tema olukorras oleksid kõik pisut rivist väljas. Sest see kõik oli täiesti jabur.

Utah's, Ogdenis oli olnud täiesti tavaline päev. Ta oli läinud tööle, naernud sõpradega ja võtnud sisse koha Wasatchi panga tellerilaua taga. Tuttavad kliendid olid käinud pangas sisse ja välja, kuni see mees oli tema juurde astunud ning paari sõnaga kogu tema maailma pea peale keeranud.

Nüüd võttis vana mees prillid eest, ohkas uuesti, tõmbas pintsakutaskust taskuräti ja hakkas tarbetult prille nühkima. „Nagu ma teile juba ütlesin, preili Ferguson, olen ma siin teie bioloogilise isa testamenditäitjana.“